

[Nordqvist.]

i mange tilfælde for erstatningssummen ikke kan købe, hvad der er mistet. Ingen er ufejlbarlig, men når en læge fejler, kan følgerne blive karastrofale, hvilket selvsagt også volder lægen sorg. Det er ikke rimeligt og nødvendigt med rettens ubønhørlige dom.

Følgende eksempel illustrerer, at en ændring også er nødvendig for en anden gruppe tilfælde.

For at undgå at påkøre en 2-årig pige, der løber ud på vejen, foretager en motorcyklist en vanskelig undvigemanøvre, undgår at ramme barnet, men vælter selv og bliver 100 pct. invalid.

I denne situation kan man ikke pålægge et 2-års barn ansvar, og hendes 9-årige søster, der formentlig skulle se efter den lille, kan teoretisk gøres ansvarlig, men blev frifundet. Resultat: motorcyklisten fik ingen erstatning.

I de nævnte tilfælde skal de implicerede som regel foruden betydelige økonomiske ofre bære fysiske og psykiske lidelser, så jeg finder det nærliggende at fritage de pågældende — og de nævnte læger — for langvarige, besværlige og trættende processer, og dette kan ske ved at indføre „objektivt“ ansvar.

Justitsminister *Thestrups* svar (20. august 1969):

Som de senere års forhandlinger i folketinget og i Nordisk Råd bærer vidnesbyrd om, omfatter jeg problemerne omkring den fremtidige udvikling af erstatningsretten med stor interesse. Den tekniske og samfundsmæssige udvikling har på en række områder ført med sig, at den traditionelle culperegulering ikke slår til. På adskillige områder er culpereglen afløst af regler om videregående ansvar. Ofte er der i forbindelse hermed indført tvungen ansvarsforsikring. Samtidig er ulykkesforsikring og sociale ydelser kommet til at spille en større og større rolle. Der er efter min mening tale om en udvikling, der vil fortsætte. Problemerne er imidlertid meget komplicerede, og man bør gå forsigtigt til værks ved deres løsning.

I 1966 henstillede Nordisk Råd til regeringerne at lade foretage en retssociologisk

undersøgelse af forsikrings virkninger på erstatningslovgivningen. Rådets juridiske udvalg fremhævede i denne forbindelse, at en sådan undersøgelse måtte antages at være af betydelig værdi ikke blot ved en stillingtagen til spørgsmålet om en obligatorisk ansvarsforsikring for børn, eventuelt tillige på andre områder, men også ved overvejelserne om den fremtidige udvikling af erstatningsretten.

I overensstemmelse med denne henstilling udpegede justitsministeriet professor, dr. jur. Bernhard Gomard til som sagkyndig i forening med sagkyndige fra Finland, Norge og Sverige at vurdere mulighederne for at gennemføre en retssociologisk undersøgelse af den nævnte karakter og til eventuelt at udarbejde oplæg til undersøgelsen, således at den kan ske for mindre og begrænsede områder ad gangen. En indstilling fra professor Gomard forventes at foreligge i løbet af 1969.

Det er på denne baggrund min opfattelse, at mere generelle overvejelser om udvidelse af området for objektivt ansvar må afvente afslutningen af arbejdet med at gennemføre den nævnte retssociologiske undersøgelse.

Dette udelukker ikke, at man på områder, hvor der måtte være et aktuelt, påtrængende behov herfor, tager spørgsmålet om indførelse af objektivt ansvar op til isoleret overvejelse.

Hr. Erik Nordqvist nævner i begrundelsen for sit spørgsmål to områder, hvor han mener at indførelse af objektivt ansvar kan komme på tale. Jeg skal ikke gå ind på problemerne omkring skader i forbindelse med lægelige indgreb. Disse problemer er i gode hænder i indenrigsministeriet. Med hensyn til spørgsmålet om at indføre objektivt ansvar for skader forvoldt af børn skal jeg henvise til, hvad jeg ovenfor har sagt. Vi må efter min mening også på dette område afvente, hvad der kommer ud af arbejdet med at gennemføre en retssociologisk undersøgelse.

Af *Risgaard Knudsen* til undervisningsministeren (14. august 1969):

„Kan ministeren nærmere oplyse, hvor og hvornår der vil blive oprettet nye seminarier til uddannelse af børnehaver- og fritidspædagoger?“